

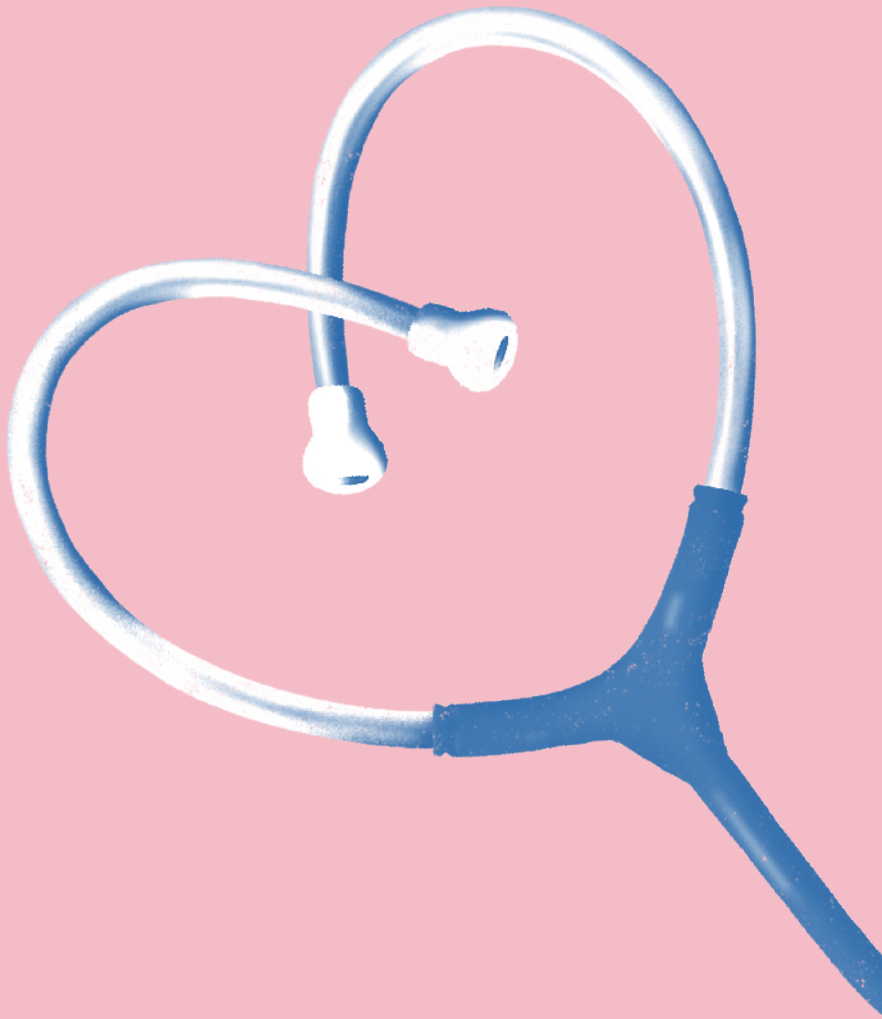
PETRA DVOŘÁKOVÁ

Host

MUDr. Patrik Konečný
praktický lékař pro dospělé
Tel: 715 765
00
11
00

ORDINACE

Měkké srdce a kila navíc jdou
léčit jedině úsměvem

ORDINACE

Brno 2026

PETRA
DVOŘÁKOVÁ

© Petra Dvořáková, 2026

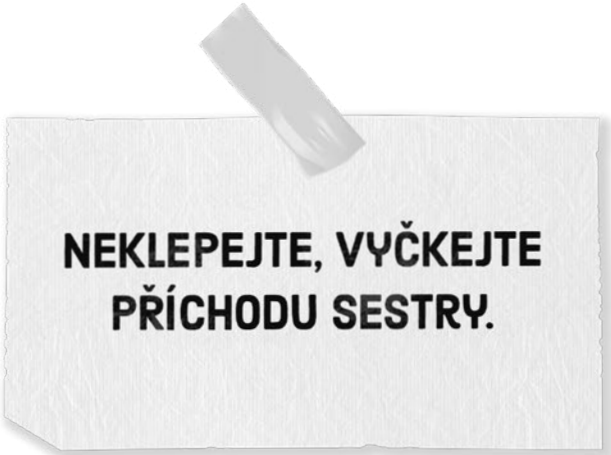
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2026
(elektronické vydání)

ISBN (PDF) 978-80-275-3152-3

ISBN (ePUB) 978-80-275-3153-0

ISBN (MobiPocket) 978-80-275-3154-7

*Děkuji MUDr. Dominiku Bláhovi a MUDr. Karolíně
Lapáčkové za odbornou konzultaci a především za to,
že mě čas od času nechají u sebe pracovat jako zdravotní
sestru. (A věří, že jejich pacienti to přežijí.)*

**NEKLEPEJTE, VYČKEJTE
PŘÍCHODU SESTRY.**

**ČTĚTE CEDULE
NEKLEPEJTE!**

TAK SI POJĎTE DÁL...

„Do háje, mami, jestli budeš lidem rozmlouvat očkování, tak to tady spolu skončíme, doktor jsem tady já!“ vystartuju na mámu, jen co za pacientem zapadnou dveře. Sedí u stolku se svým odběrovým náčiním a tváří se jako bohyně klidu. Důstojná, netečná, rozvážná. A taky trochu povýšená nad všechno uboze člověčího.

„Dooopravdy? Už někoho za mě máš?“ opáčí, zkušeně u toho zakrouží zkumavkou s krví a hned nato ji zasune do stojanu. Platinový přeliv, šikmo střížená ofina a rudá rtěnka mi důrazně připomenou, že se před nedávnem docela zbláznila. Posledního půl roku proplouvá ambulancí v nové, nevhodně krátké uniformě jako koráb ve vlnách oceánu. Určitě by spíš chtěla slyšet, že pluje jako jachta, bleskově svým štíhlým tělem rozráží zdejší stojaté vody a jasně určuje mému chabému doktorskému počínání směr. Pro jachtí vzhled dělá naprosto všechno — jen co táta zemřel, přešla na veganskou stravu, prý to v sobě měla vždycky, jen jí otec s těmi svými nakládanými krkovičkami, vejci se slaninou a glazovaným bůčkem nedal příležitost se uplatnit. Začala chodit do fitka a na jógu a hlavně si vytrvale nalhává, že šedesátka není žádný věk.

Takže — jestli už mám místo ní novou zdravotní sestru?
„Jo, mám,“ odpovím nabroušeně, ale máma se jen uchichtne. Ví, že nemám. A nikdy mít nebudu. Najít tady sestru — to je pravděpodobnější, že mi spadne na hlavu meteorit. A máti se na to poklidně spoléhá.

„Bláhová má v moči bílkovinu,“ zatřeše proti světlu zkumavkou, „doufám, žes jí hned nepsal antibiotika, tohle zvládnou brusinky,“ podotkne a pátravě se na mě zadívá. Pak se zahledíme na zkalenou moč paní Bláhové. Tuším sice, že máti má pravdu, ale přiznat jí to nehodlám.

„Proboha, mami, přestaň se chovat jako laboratoř. A hlavně si nehraj na doktora,“ zaúpím, ale matka mě nevnímá.

Od chvíle, kdy sem před třemi lety nastoupila na záskok za nemocnou sestru, která se ale nikdy nevrátila, tu vládne pevnou rukou. Ovšem podle nejnovějších trendů, které jí pravidelně předkládají magazíny typu *Vegan*, *Jóga plus*, *Power Fit* a *Žena a zdraví*.

„Jestli ten dědek Voráček dostane chřipku nebo covid, piš si, že z toho bude zápal plic, a ten už to nedá,“ ucedím mezi zuby. „Máš ho na svědomí.“

„Prosím tě, doporučila jsem mu třezalku, ta mu imunitu vyšponuje tak, že nějaká chřipka nemá šanci,“ oznámí mi matka a dál mě ignoruje. Zavrtí myší počítače a koukne do systému, kdo další sedí v čekárně.

Raději zalezu k sobě do ordinace a dělám mrtvýho brouka. Strategie přežití, kterou jsem dokonale odkoukal od táty. Lepší pŕtky utnout v zárodku, než je nechat rozjet. I za cenu drobných osobních obětí. Stačilo, co jsem si

s máti užil, když jsem se rozhodl stát praktickým doktorem. Chvillemi to vypadalo, že jí půjde o život. Syn významného brněnského internisty, o kterém se už na medicíně říkalo, že dřív nebo později překročí otcův odborný stín. A on si oproti všem očekáváním zaleze na svůj rodný maloměsto a otevře praxi tam. „Kdyby to bylo aspoň v Brně, mohl bys mít v péči významné pacienty — celebrity, novináře, umělce, tak jak to mívával tatínek. Ale ty se zašiješ v tý naší díře, kde je největší celebritou akorát tak prodavačka z Kauflandu,“ spílala mi máti dennodenně, ale já ji vytrvale ignoroval.

Pravdou je, že žádné geniální doktor by se nestal obvodákem. Žádné. Kromě mě. Kdybych chtěl, na kliniku do Brna mě vezmou všemi deseti znovu. Jenže máma nemůže pochopit, že jedna věc je, že mě baví medicína, a druhá, že nesnáším lidi. Ne pacienty, s těma jsem úplně v pohodě. Všechny ty dědky, babičky, studenty, dělníky, prodavačky, inženýry a bůhví koho, nikdo z nich mi v zásadě nevadí. Co ale ze srdce nenávidím, jsou ostatní doktoři. Takzvaní *kolegové*, se všema jejich podělanýma ambicema. Jejich rádoby vznešený oslovování se *pane kolego* není v žádném případě projevem úcty a respektu. Spíš to používají proto, že si vzájemně nemůžou přijít na jméno. Zvlášť když mají pocit, že jim dotčený *kolega* vyfoukl pacienta, na kterém mohl udělat kariéru. Třeba proto, že trpěl vzácným onemocněním, nebo se ho coby prakticky mrtvého povedlo přivést zpět k životu. Jo, a tohle je moje smůla. Já se k takovým pacošům nachomýtl hned dvakrát. Nejhorší je, že to ani nebyli mí pacienti a já do toho vážně neměl co

mluvit. Jenže když jdete po chodbě špitálu a čistě náhodou tam sedí na lavici docela malá holka a vám z nějakýho nevysvětlitelnýho důvodu sepne v hlavě, že tohle není ta z tisíce holek, co je sem rodiče přivezli s rýmou a odejdou domů s lahvičkou nurofenu. I když to tak na první dobrou vypadá. Že se tam rozjíždí těžká infekce a bude potřeba okamžitě pomoci. A na tohle já mám dokonalej radar. Nějakěj šestej smysl, kterej mi pomáhá přijít na to, kdo doopravdy potřebuje doktora. Překvapivě je to daleko míň lidí, než se v ordinacích a špitálech objevuje. V podstatě bych řekl, že zvlášť ambulance praktika je narvaná zdavejma lidma. V lepším případě se chodí jen ujistit, že jim nic není, v horším očekávají dramatickou léčbu banalit, jako je rýma, zaražený větry nebo záděrka na prstu. A v tom nejhorším — a kupodivu hodně častým případě — si jdou pro potvrzení, že se můžou oficiálně flákat. Jenže pořád lepší řešit tyhle obyčejný maloměstskej pacoše než si hrát na elitu národa.

Celý dopoledne raději nevyhlížám z ordinace, protože zvlášť v poslední době se mi zdá, že každěj náš konflikt mámu ještě víc podnítí k třezalkový osvětě. V hloubi duše si ale znovu dám předsevzetí, že vyvěsím novej inzerát na sestru. Máma se konečně odporoučí do důchodu a já tu budu mít svatej pokoj.

„Už tam nikdo není, tak si skočíme s Marikou na oběd,“ strčí mi kolem poledne hlavu do dveří. Samozřejmě se neptá, jen mi to oznamuje a rozhodně nečeká, že bych to rozporoval. V místnosti je přetopeno a porouchaný

termostat ani po týdnu nepřišel nikdo opravit. Jen přikývnu, ale ani teď do sesterny nevylezu. Nerad bych se tam srazil s Marikou. Určitě mám zrudlý tvář a na tričku propocená kola jak od vozu. Už tak mám dojem, že jí musím být od přírody odpornej. Něco mi říká, že vedle sebe působíme v duchu pohádky *Kráska a zvíře*. Samozřejmě já jsem zvíře, ona kráska. Marika už při pohovoru podle mého dost nepoučeného odhadu naplňovala všechny parametry modelky. Kdežto já splnil parametry... koblihy, jejíž čas na pultu se postupně krátí, cukrová posypka vlhne a začíná se nebezpečně lesknout. Prakticky vzato jsem od Mariky nejmladší o pět let starší a osmdesát kilo těžší. Jo, o osmdesát. A to je můj problém. Člověk může být sebehodnější, sebemilejší a sebechytřejší, pokud ale jeho tělo nekontrolovaně přetéká do všech stran a břicho visí jak po porodu oslíků osmerčat, tyhle Mariky jím budou zákonitě vždycky trochu pohrdat.

Zahledím se z okna ordinace, a i když jsem v přízemí, mám z něho výhled rovnou ke kolejí. Je to tady stará nádražácká budova, kterou koupil jakýsi místní podnikatel a nabídl k pronájmu doktorům, zubařům a bůhvíkomu. Tenkrát se mi to místo zdálo výhodný, začínal jsem nově praxi a říkal si, že ordinace u nádraží se bude hodit. Lidi si za mnou zaskočí cestou z práce nebo před odjezdem, budou to mít blízko do centra i k nákupáku. Moc jsem neřešil, že budova je stará a potřebovala by lecjakou inovaci. A jak tohle místo získalo osvědčení pro zdravotnický zařízení, to nepochopím dodneška. Jenže za ty roky jsem

se tu zabydlel tak, že se mi odsud nechce, i když hygiena to tu nechává běžet spíš ze starý dobrý známosti.

Chvilí jen tak zírám do žlutnoucího listí, obloha je zatažená a šedivá, přesně ten úmornej čas, kdy už má člověk podepsanou zlou jistotu, že léto je definitivně pryč, a do Vánoc daleko. Cestička hrůzy, přes kterou se k nim může prokousat, vede skrz adenovirózy, covidy a sem tam i vlnu streptokokových angín, zápalů plic nebo infekční žloutenky.

Znovu zavrtím myši, probudím počítač a začnu dopisovat papíry. Mlátím do klávesnice jak zběsilej, dělám si naději, že když tu nikdo není, naženu práci pro pojišťovny a vypadnu dneska dřív. V televizi hraje Real s Barcelonou; a i když jsem dost nesportovní typ, tak fotbalu poctivě fandím.

Máma s Marikou se ani po tři čtvrtě hodině nevrací, nějakým zázrakem se ale už žádnéj pacoš neobjeví, takže mám dost šanci. Někde vzadu v hlavě si uvědomím ticho, který se rozlévá všude kolem, dokonce ani žádný vlak nepřijíždí, až mě napadne, že se musel zastavit čas. Jenže sotva mi tohle bleskne hlavou, ozve se klepání na okno. Nejdřív tomu nevěnuju pozornost, nebylo by to poprvé, kdy si tu nějaký floutek ťukne jen tak ze zábavy a hned nato se smíchem vezme do zaječích. Ohromná sranda, že přinutil knedloidního plešouna vyskočit ze židle. Jenže po pár vteřinách se klepání zopakuje a zdá se mi dokonce, že zesílilo. Napadá mě, že je to nějakej dotěrnej pacient, občas někdo pojme nápad, že se mnou svoje zdravotní potíže vyřeší skrz okno,

a obejde tak frontu v čekárně. Už se chystám na dotyčnýho začít zostra, že ordinace má i dveře a taky čekárnu a nejsem výdejní okýnko, jenže když otevřu, naproti mně přešlapuje jakási holka. Když mě uvidí, skoro vyjekne úlekem, uskočí dozadu a zmateně přepočítává okna.

„WTF, tak ono je to třetí okno zleva, já to tušila,“ zatřepe culíky. Stojí a zírá na mě, může jí být tak dvanáct, možná i míň, ve vlasech má čelenku s kočičíma ušima a taky kočku tak trochu i připomíná. Nebo spíš kotě s růžovým čumáčkem a zelenýma vyděšenýma očima. Ale podle toho, jak špulí rty, bych se vsadil, že umí i pořádně seknout.

„A cos potřebovala? Doufám, že jsi mě nepřišla přepadnout,“ zavtipkuju.

„Houbes přepadnout,“ zasměje se cácora a sjíždí mě pohledem jako exemplář v cirkuse. „Já hledám mámu.“

„No jo... to já ti rád pomůžu, ale musel bych vědět, kdo je tvá máma.“ Rychle si v hlavě probírám seznam pacientek, které tu za mnou dneska byly a ke komu by mohla tahle malá patřit.

„No mámu... doktorku, co tady pracuje...“

Ty jo — tohle je vážně Maričina dcera? Probůh, kde k ní přišla? Někde na medicíně? Možná spíš na gymplu.

„Jo tak, mámu — ona je na obědě, ale vrátí se co nevidět, můžeš tu na ni počkat.“ Kývnu směrem ke dveřím. Holka se na mě nejdřív podezíravě zahledí, bodejť ne — Shrek mimo bažinu taky moc důvěry nevzbuzoval —, pak ale přikývne a beze slova vyrazí ke dveřím.

Vpustím ji do čekárny a hned za ní zamknu dveře. Za pár minut bude jedna, teď už snad nikdo nepříjde.

„Pojď klidně semhle,“ vedu ji k nám do kutlochu, kde se převlíkáme. „Uvařím ti čaj...“ nabídnu jí a jsem trochu na rozpacích, přece jen s malýma holkama si moc nemám co říct. Pak si vzpomenu na mámu, ta by se teď určitě vytašila s jídlem, dítě má mít dostatek makroživin a je potřeba mu je dodat. V zásadě jsem za ten nápad vděčnej, i když v matčiných fantaziích ještě donedávna představovaly makroživiny hlavně dozlatova vypečený bučky a krkovice marinovaný na všechny způsoby, koneckonců proto vypadám právě takhle. Máti to dneska sice všechno popírá, ale já jsem jejího kulinářskýho počínání živoucím důkazem. „Měla by sis dát banán,“ zalovím ve skřínce a podávám ho holce.

„Jo, vážně dík,“ sáhne po něm docela vděčně. Vida, makroživiny opravdu zabírají. „Ve škole byl zase hnus, skoro celý jsem to vyhodila,“ nakrčí nos a znovu si mě přeměří, jako by mě právě vypustili z výběhu pro dinosaury.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptám se a trochu nejistě si popotáhnu tričko. Fakt mi nemusí zírat na ten visící špek.

„Já jsem Drejk,“ oznámí mi pískle a zahryzne se do banánu. Pak ale ještě s pusou plnou jídla dodá: „Teda jmenuju se Ema, ale nikdo mi neřekne jinak než Drejk.“

„A to jako proč?“ zasměju se a uvědomím si, že mě tahle holka začíná bavit. Opřu se o stolec a pozoruju, s jakou chutí slupne banán. Škoda že tu nemám další.

„Jako malej drak, když pařím na kompu, nejčastěji si беру jeho avatara.“

„Hm, skvělý,“ ušklíbnu se uznale. „A to ti tak říká i máma?“

„Jasně že jo,“ zakinklá holka nohama, „my doma přezdívky dost dodržujeme.“

„To je fajn,“ otočím se k rychlovarný konvici a začnu zalívat sáček ovocnýho čaje. „A co má za přezdívku máma?“

Drejk užuž otvírá pus, když se z chodby ozve hlahol.

„Máma,“ napruží se holka a jak splašená vyletí ke dveřím.

„Emo, co tady děláš?“ zírám Marika na holku a ta jen protočí oči v sloup. „Jsem ti říkala, že se za tebou stavím, protože odpadá výtvarka.“

„Tak šup do ordinace, nebudeš tady pana doktora zdržovat,“ ukáže Marika směrem ke své ambulanci a omluvně pokrčí rameny. Nemůžu si pomoci, ale zdá se mi, že se těmi svými dokonalými rty nepatrně ušklíbla.

„To je v pohodě,“ zamumlám a taky zapadnu k sobě. Zasednu za stůl a myší rozkliknu kartu Bláhové. Vůbec se ale nemůžu soustředit. Hlavně proto, že ve mně zase zahlodá pochybnost, jestli jsem udělal dobře, když jsem sem Mariku přijal. Jenže jestli moje máti něco dokonale ovládá, tak je to schopnost naskládat přesvědčivé argumenty přesně tak, že nakonec dávají hlavu a patu. V případě Mariky to bylo tvrzení, že budu mít s kým konzultovat složité případy, že táta vždycky tvrdil, že pohled druhýho kolegy je nenahraditelnej a taky že lidi ve městě ocení, když tady bude další doktor. Zasypávala mě podobnýma pravdama tak dlouho, až jsem podlehl. Nečekaně velkoryse přehlídla, že Maričino každý druhý slovo je sprostý, a už vůbec si nelámala hlavu s tím, co na to pacienti.

„Aspoň mluví jejich řečí, to mají lidi rádi,“ vysvětlila mi máti, když jsem si po týdnu společný práce neprozřetelně postěžoval.

„Ale víš, jak to působí, když na pacienta vyvalí to její: *Do prdele, vy máte CRP jak kůň! nebo Krucinál, vám chybí železo jako v železném dole po ukončení těžby.*“

Jenže máti byla neoblomná — potřebuju k ruce druhýho doktora a basta. Nakonec se aspoň uvolila, že bude k Marice přednostně posílat ty pacienty, na který její jadrná mluva nebude mít zhoubnej vliv.

„Taky počítej s tím, že ona to vykompenzuje svým vzhledem, vždyť vypadá líp než Monika Bagárová. A to už je nějaká hvězda.“ Moc jsem tenkrát nevěděl, kdo Monika Bagárová je, ale když jsem si ji vygooglil, musel jsem dát máti za pravdu. Hlavně teda když si představím, že Marika nasadí ten svůj zdánlivě zjihlej výraz, a oni si nemůžou být jistí, jestli je hodlá ošetřit, nebo pěkně pomaličku sežrat.

Cestou z ordinace to vezmu přes masnu a potraviny. Jsou to dva maličké krámky nalepený hned vedle sebe, jako by se krčily a schovávaly ve staré zástavbě, v naději, že je ten obří supermarket o pár bloků dál nezahledne a s chutí si na nich nezgustne. Oba je provozuje jeden majitel, vyzáblej šlachovitej chlapík, kterej tu sotva může něco vydělat. Maso má ale vždycky čerstvý a mezi potravinama člověk najde libůstky z Itálie, jako třeba pecorino nebo prosciutto San Daniele.

V masně vyberu krutí prsa a vedle v potravinách nakoupím smetanu, brambory a taky čedar. Teplý večere jsou můj celoživotní zvyk. Nepamatuju si, že by máma kdy udělala k večernímu jídlu něco obyčejnýho, jako třeba chleba se salámem nebo sýrem, vždycky jsme měli velký jídlo. Já jí už od dítěte se zájmem koukal pod ruce a učil se docela rychle. Magie chutí a vůní mě vždycky přitahovala, a když mně naši nedovolili jít po základce na kuchaře, o to víc jsem se věnoval vaření jako koníčku.

Doma se ani nepřevlíknu, rovnou se nahrnu do kuchyně a vyrovnám nákup na linku. Nejdřív oškrábu brambory a nasekám šalotku, pak pěkně omyju krutí a nakrájím je na tenký plátky. Zlehka je potru jemnou hořčicí, okořením

pepřem a solí a na rozpálený plotně i se šalotkou orestuju. Pak je rozložím do zapíkácí mísy, pokladu čedarem a zaleju smetanou. Na plech uložím brambory nakrájený na měsíčky, taky je posypu trochou bylinek. Osolím a zakápnu je olejem, aby se pěkně ozlatily. Pořád u toho sleduju hodiny, zdá se mi, že čas běží neskutečně rychle. Hanka tady bude co nevidět a fotbal začíná ani ne za hodinku. V duchu si maluju jeden z těch senzačních večerů — skoro bych řekl, že Hanka, fotbal a dobrý jídlo je moje svatá trojice. Fotbalu samozřejmě fandím jen na televizní obrazovce, jinak jsem vždycky byl *pohybově nenadaný*, tak to kulantně nazývala učitelka. Vášeň pro fotbal máme s Hankou společnou, dokonce kdysi koupila fandící šály a já mám navíc malej ručníček v barvách Realu, pro štěstí. Pokaždý když ho u televize mačkám, Real vyhrává, což zas není tak těžký a asi by vyhrával i bez ručníku, jenže s ručníkem je to větší zábava.

Za chvilku se v kuchyni rozvoní všechny přísady, které se pozvolna pečou v troubě, čedar a šalotka v kombinaci s trochou papriky umí svoje. Ještě nastříhám pažitku, kterou si pěstuju na okně, aby byla do jídla vždycky čerstvá. Kdyby tohle viděla máti, nikdy to nepochopí. I když teď pořád opakuje, že jde s dobou a feministkou byla celej život, tak asi hodně skrytou, protože tátovi oddaně sloužila do roztrhání těla. Nemá potuchy, že u nás doma s Hankou jsem já plnohodnotnou hospodyňkou. Přiběhnu z práce, nakoupím, navařím a pak oddaně čekám, až Hanka dorazí z kanceláře. Jenže máti nikdy nevysvětlím, že já tohle vážně dělám rád. Vůbec nejradši mám chvíle, kdy jsou

všechny ingredience v hrncích, na pánvi nebo v zapékací misce a už jen čekám, až se to všechno samo spojí, ozlatí, opeče nebo osmaží. A já jen stojím a těším se na jídlo i na Hanku a tohle všechno pro mě znamená domov.

Potom už se maso i brambory dávají dozlatova, od trouby se line jemná vůně česneku a smetany a mě se zmocňuje napětí, jako když člověk sleduje dlouhý seriál a konečně přichází očekávaný rozuzlení.

Před šestou zapnu televizi, nachystám na stůl talíře, příbory, skleničky s vodou a citronem. Postavím tam i vysoký skleničky na víno, kdyby si Hanka chtěla dát. Ručičky nástěnných hodin se šinou neuvěřitelně pomalu, šoupám je očima, kdy už bude šest. Napínám uši, několikrát se mi zdá, že doopravdy slyším klíče ve dveřích, ale pokaždý je to jen iluze. Pak už začíná zápas, tak si sednu k televizi a po dalších patnácti minutách pošlu Hance esemesku, jak to s ní vypadá. Samozřejmě jen co se na okamžik zadívám do mobilu, Real schytá otřesnej gól. Začíná mě to štvát, mám dojem, že je to proto, že tu nesedíme s Hankou a nemáme fandící šály a taky nemačkám ručnícěk pro štěstí. Při další dost nepovedený šanci se rozhodnu, že si pro něj zajdu, protože to vypadá, že dneska bez mého fanouškovskýho zásahu hrozí Realu pořádněj nářez.

V jednadvacátý minutě mi dorazí esemeska od Hanky: *Jsem úplně v háji, nestíhám, nečekej*, a pět smutnejch smajlíků. Takže už zase. Hned mi je jasný, jakej bude dnešní večer. Zklamání se ve mně rozlejevá jak zkyslej kompot. Už zase se úplně sám naládovat krutím na smetaně, dokoukat fotbal, kterej se vůbec nevyvíjí dobře, pak

zalízt do postele a usnout dřív, než se Hanka vrátí. A ráno na ni mrknout jak na svatej obrázek, vlepit jí pusku na tvář a zmizet do ordinace. Pomalu mě zaplavuje prázdnota a smutek a zkyslej kompot se roztíká do nejposlednějšího záhybu duše. Nejdřív si řeknu, že to neudělám. Dneska ne. Jenže po dalším gólu, kterej Real schytá naprosto zbytečně a navzdory ručníčku, to nezvládnou. Zesílím televizi, vydám se do kuchyně a na talíř naskládám obrovskou porci pečených brambor a krůtího s čedarem. Ještě ani neochutnám, a z obýváku se ozve další „Gól“ a okamžitě mi dojde, že Real to znovu podělal. Proboha, chlapi, co s váma je? Během dalších minut už nemá snad ani smysl se dívat, a když přijde další pecka, definitivně to vzdám. Je naprosto jasný, že ručník sám o sobě nezabírá, k vítězství je potřeba i Hanka, a ta tu není.

Porci brambor a masa do sebe naházím takovou rychlostí, že si ani nestihnu uvědomit, jakou to mělo chuť, dokonce se snížím k tomu, že vylížu talíř. Před Hankou bych v životě něco takovýho neudělal, ale teď jsem tu sám, takže co. Zkyslej kompot pomalu odtíká a místo něj nastupuje úplně obyčejnej smutek. Jenže právě pak mě přepadne bojová nálada. Dneska nebudu sám, dneska nezůstanu opuštěnej. Žádný civění do prázdna a napjatý poslušání, jestli přece jen cvakne klika. Žádný zalezání do studený postele a buzení se, jestli už Hanka čistě náhodou nedorazila domů. Nechám svůj talíř talířem, vytahám ze skříňky plastový krabičky a opatrně do nich přeskládám večeři. Do ubrousků zabalím dva příbory, celý to vyrovnám do termotašky, hodím na sebe starej

šedivej svetr a vyrazím z bytu ven. Ani si nejsem jistej, jestli jsem v tom spěchu zhasl. Auto mám zaparkovaný kousek od domu, je to oranžový subaru, který mně před čtyřmi lety naprosto učarovalo a tajně ho řadím mezi své životní lásky. A taky to bylo jedno z mála aut, do kterýho se se svou váhou bez problémů nasoukám za volant. Po každým když do něj zasednu, můj mozek se automaticky přepíná do jinýho režimu. Jako by auto samo tušilo, že si potřebuju přeskládat myšlenky, a aktivně na tom spolupracovalo. Poslouchám v něm všechny své oblíbený kapely, nejvíc Beatles, i když už jsou dneska pro spoustu lidí out, taky U2 a v poslední době i Stypku s Farnou, ten jejich hit „Dobré ráno, milá“. Asi proto, že mi ta písnička připomíná můj čekání, až se Hanka vrátí domů. I když teda na rozdíl od Stypky já na Hanku nemusím žárlit. Maximálně tak na tu její podělanou práci.

Nastartuju motor, stisknu přehrávání a vyrazím směr dálnice. Stypkův hit si během cesty pustím asi osmkrát. Pěju s ním na celý kolo a docela mě uklidňuje, že nejsem jedinej chlap na světě, kterej se cítí opuštěnej.

V Brně jsem za dvacet minut, zdálky vidím výškový budovy, který ozařují studený zářivky kancelářskejch světel. Myslím na Hanku, která teď v jedný z nich sedí a ťuká do počítačový klávesnice právní posudek, smlouvu o prodeji nemovitosti nebo připravuje ošklivej rozvod známýho brněnskýho politika. Těším se, až za chvílku zahlídnu její ohromenej výraz v obličejí, úplně už cítím, jak ji objímám a utěšuju, že to má v tomhle právníckým korporátu na pytel. Hned nato vytáhnu z termotašky jídlo

a sníme spolu krůtí. Doufám, že vydrží teplý, nebo to Hanka přihřeje v kuchyňce.

Na recepci mě už znají, bodejť by ne, Shreka si každé zapamatuje na první dobrou. A tuhle image nepřebije ani to nebohý strniště, který teď posledním rokem nosím. Recepční mě pustí za turniket a pro formu zopakuje, že jedu do šestky. Ve dveřích výtahu se srazím s jakýmsi boříkem v předraženém saku, v každém pohybu má takovou nasranost, že jsem dost rád, když se za ním zaklapnou výtahové dveře.

Na chodbě voní čistič koberců a tiše hučí větráky. Všechno kolem je prosklený a lidi tu plují jako v akváriu. Teda teď už jich moc nepluje, spíš jen ojedinele, sem tam někdo. Hančina kancelář leží na konci chodby vpravo, opuštěná závojnata s ladnými, přesnými pohyby. Jak se k ní blížím, všimnu si, že svítí jen tlumeným světlem stolní lampy. Je to dost neobvyklý, protože podstata těchto budov spočívá v tom, že tu mají být všichni pěkně nasvíceni jak porcelánové figurky ve vitríně. Pak zahlídnu Hanku, jak sedí za počítačem, jenže do něj nic neťuká. Místo toho má hlavu složenou v dlaních a třesou se jí ramena.

„Panebože, Hani, co se ti stalo?“ vtrhnu do dveří připravený ji popadnout do náruče a okamžitě odnést z týhle proklatý věže. Nejdřív se příšerně lekne, ztuhne, jako bych jí do zad vrazil kopí. Pak se ke mně ohromeně otočí a zírá na mě jak na zjevení. Teprve teď jí vidím do tváře a dochází mi, že má úplně ubrečenej obličej.

„Já jsem úplně pitomá, strašná husa, která vždycky všechno podělá,“ vyletí z ní a po obličejí jí stékají černé

proužky řasenky a kolem pusy navzdory make-upu naskakují rudý skvrny.

„Ale co jsi podělala?“

„Všechno jsem podělala. A pořád podělávám. Pořád dokola...“ Hanka si dlaněma utírá obličej a vůbec nepřipomíná vznešenou krasavici Hanku, s bledou pletí a jemnými pihama na tvářích a rezavými vlnama, jaký nosívají jen lvice-královny.

Mrknu na monitor, kde bliká otevřený dokument, co je v něm ale rozepsanýho, na to nedohlídnu.

„Hani, prosím tě, můžeš mi říct, co se ti stalo?“ chytím ji pevně za ramena a dívám se jí upřeně do očí. Z jejího aristokratického nosu vytéká nudle a u dírky se jí na moment nafoukne bublina. Někomu by to bylo odporný, ale já jsem doktor, viděl jsem toho tolik, že mi na tom nepřijde nic odpudivého. Zalovím v kapse a podám Hance ubrousek. S povděkem si ho vezme a utírá si obličej. „Možná je nejvyšší čas vyměnit práci,“ podotknu, když vidím, v jakém je stavu. Její pracovní týden mívá klidně i padesát hodin a v tomhle odporném právnickém korporátu to nikomu nepřijde divný. Hanka ale jen třese hlavou a dál si rozmazává vrstvy make-upu. Jestli se vůči něčemu cítím bezmocnej, tak je to přesně tohle. Chvilé, kdy se z Hanky zničehonic stane černá skříňka a já nejsem schopen rozklíčovat obsah.

„Seš příšerně přetížená, vykašli se už na to,“ hladím ji po vlasech a snažím se ze všech sil očima zaměřit text na monitoru s nadějí, že mi možná prozradí víc.

Pak si vzpomenu na termotašku, která mi ve dveřích vypadla z ruky, a teď se mi jídlo v krabičkách jeví jako

spásnej nápad. „Přinesl jsem ti večeri,“ vyskočím a podám tašku. Začnu rychle rozepínat zip a doufám, že jídlo bude pořád dost teplý. Jenže jakmile to Hanka uvidí, ztuhne. Přestane plakat i vzlykat, jako by někdo stiskl vypínač.

„To myslíš vážně?“ zeptá se úplně chladně a poodjede na židli o krok zpět. Skoro jako by se mi za zády objevila nebezpečná šelma.

Pro jistotu zatékám očima po místnosti, ale nikde nikdo. „Jako že jsem přinesl večeri?“ optám se nejistě a v prstech svírám příbor, který jsem se jí právě chystal podat.

Hanka nejdřív mlčí a hřbetem dlaně se utírá tváře. Pak se mi podívá zpříma do očí.

„Copak ty nechápeš, že všechny problémy se nevyřeší pečenou krkovicí? Něco takovýho si fakt můžeš myslet jen ty.“ Přisune se zpátky k počítači, položí ruce na klávesnici, ale nechá je nehybně ležet. Pozoruju její profil, který zničehonic zase nabyl pevných vznešených rysů. Když vidí, že se ani nehnu, úplně chladně pokračuje: „To seš celej ty — nikdy tě nic doopravdy netrápí, a když už jo, tak to vyřešíš tím, že se nadlábněš. Nikdy se nevztekneš, skoro jako by tě nikdy nic nebolelo, chápeš?“

Stojím tam jak zkoprnělej a zírám na Hanku.

„To je ten problém, rozumíš mi?“ zopakuje Hanka, a jak pohazuje hlavou, trochu legračně se jí natřásá i rezavá vlnka na rameni. „Všechno je s tebou stejný, každý den, ať dělám, co dělám, mám jedinou jistotu — že se nic nezmění.“

Snažím se pobrat, co mi to vlastně říká. A nějak si to nedovedu srovnat s tím, že nejvíc se jí přece se mnou líbí klid a životní jistota, v který si plujeme. Naše usazenost

dvou dospělejších lidí, kteří už ví, co chtějí. Klidný vody, který kontrastují se světem žraloků v kravatách, co chtějí mou Hanku sežrat. Představa, že jsem to já, kdo Hanku v tom zlém světě chrání, kdo ji jako udatný hrdina skryje do bezpečí, kdykoliv žraloci zaútočí na křehkou závojnátka, začíná brát za své. Hanka se už vůbec netváří jako závojnátka, v jejím pohledu je cosi strohého a netečného, jako bych to byl já, kdo tohle všechno zavinil. Najednou nevím, co mám dělat. Krabičku s krůtím pořád svírám v ruce, mám pocit, že jsem ještě neforemnější než jindy, že se na mě všechen tuk vlní a přelívá a že se potím a každá kapka potu dopadá k zemi s rámusem, až se celé akvárium otřásá.

„Jdi prosím tě pryč, fakt promiň, ale jdi. Já si to tady nějak vyřeším,“ vzchopí se Hanka, propne ramena a stáhne lopatky dozadu. Zničehonic mezi nás přičarovala skleněnou stěnu a já se na ni můžu jen zpovzdálí dívat, ale rozhodně se k ní nemůžu přiblížit.

Z kanceláře se skoro vyplížím. Najednou si připadám úplně nepatřičně, jako hrouda másla, která se postupně roztíká a nechává za sebou mastnou skvrnu.

Na recepci jen cosi zamumlám na rozloučenou, raději se na recepční za pultem ani nepodívám, zdá se mi, že by okamžitě z mé tváře vyčetla celou mou bezradnost a prohru dnešního večera.

Na parkovišti sednu do auta, už chci nastartovat, ale najednou nemůžu. Zaplavuje mě smutek, že Hance nerozumím. A že je to celý nějak blbě, ať se snažím, jak se snažím. Pořád mám před očima, jak tam sedí sama za stolem